

LIEDENPOHJAN KIRKON HISTORIIKKI

Laatinut Tuula Tiainen

Virrat on laaja ja useiden vesistöjen rikkoma pitäjä. Aina silloin tällöin sen eri osissa on ilmennyt pyrkimyksiä joko kokonaan erota emäseurakunnasta, lyhentää kirkkomatkoja tai muuten korostaa oman kylän erikoisasemaa perustamalla rukoushuoneita tai kyläkirkkoja. Suomen sodan jälkeen, 1800-luvun alussa, Syntyi Virtain ja Alavuden rajamailla Virtain Liedenpohjan ja Alavuden Sapsalammin ja Sulkavankylän asukkaiden keskuudessa ajatus yhteisen ”saarnahuoneen” rakentamisesta Pohjanmaantien varteen Kukkolammin tuntumaan.

Näiltä seuduilta oli pitkä matka sekä Virtain että Alavuden kirkkoon. Lisäksi kyseisten seurakuntien välinen raja oli osaksi vakiintumaton; monesta Alavuden puolen talosta käytiin vanhasta tottumuksesta Virtain kirkossa. Hankkeen takana olivatkin aluksi nimenomaan alavutelaiset. Toisaalta kylistä oli kuitenkin hyvä tie sekä Virtain että Alavuden kirkoille; tätä etuahan ei monilla pitäjän syrjäkulmalla ollut. Turun tuomiokapituli ei hyväksynytkään kyläläisten anomusta käsitellessään sitä vuonna 1813, ei myöskään senaatti, johon päätöksestä valitettiin.

Puoli vuosisataa myöhemmin hanke tuli taas ajankohtaiseksi. Sapsalampilainen talokas Juho Kaarlenpoika Sytelä teki vuonna 1860 anomuksen saarnahuoneen rakentamisesta Kukkolammin mäelle. Anomuksen alle piirsi puumerkkinsä 15 virtolaista ja 12 alavutelaista isäntää. Saarnahuonetta kaipaavissa kylissä, Virtain kappelin Liedenpohjan kylässä ja Alavuden emäseurakunnan Sapsalammin kylissä ilmoitettiin olleen yhteensä noin 1000 asukasta.

Tarkoituksena oli siis perustaa erillinen ”saarnahuonekunta”. Saarnahuoneen viereen toivottiin hautausmaata ja pyydettiin, että Virtain ja Alavuden papit velvoitettaisiin korvausta vastaan vähintään kerran kuukaudessa toimittamaan jumalanpalveluksia ja huolehtimaan muista kirkollisista toimituksista. Antti Peltomäki, eräs anoja, lupasi tarkoitukseen uuden ja vanhan maantien sekä kukkolammin väliin jäävän kolmion, suuruudeltaan neljä tynnyrinalaa. Ehdoksi hän asetti vapautumisen rakennuskustannuksista.

Vaasan läänin kuvernöörin asiamies piti erityiset pitäjänkokoukset kyseisestä asiasta Alavudella 9. ja Virroilla 11. päivänä joulukuuta vuonna 1860. Silloin asianomaisten seurakuntien jäsenet ja papisto ilmoittivat, ettei heillä mitään muistuttamista asiasta. Tosin isännistä Aaron Liedenpohja, Frederik ja Aleksanteri Tulijoki sekä Juho Sulkava sanoivat suostuvansa hankkeeseen vain, jos mukaan saataisiin viisikymmentä taloa; toiset liedepohjalaiset olivat ehdoitta valmiita saarnahuoneen rakentamiseen. Muilla virtolaisillakaan ei ollut mitään yritystä vastaan, kunhan Virtain pappi vain tulisi saamaan kohtuullisen korvauksen lisävaivoistaan.

Ruoveden kirkkoherra ja Virtain papit antoivat myös omalta osaltaan suostumuksensa. Senaattikin hyväksyi tällä kerralla kyläläisten anomuksen helmikuun 28. päivänä vuonna 1861. Toivetta voitiin ryhtyä toteuttamaan.

Syyskuussa 1861 pidettiin Yli-Liedenpohjan talossa kokous, jossa sovittiin että saarnahuoneesta tehdään pitkäkirkon tapainen; toiseen päähän tulisi tapuli, toiseen sakaristo. Kirkkahuone suunniteltiin 16 sylon pituiseksi, 8 syltä leveäksi ja 4 syltä korkeaksi, tapuli 16 syltä korkeaksi. Näiden suunnitelmien pohjalta lääninarkkitehti C.A. Setterberg laati piirustukset ja kustannusarvion, jonka osakkaat saivat tutkittavakseen ja hyväksyttäväkseen heinäkuussa 1863 Peltomäen torpassa.

Kustannukset alkoivat ilmeisesti pelottaa osakkaita siinä vaiheessa kun rakennushanke alkoi tulla todelliseksi ja ajankohtaiseksi. Väestöpohja oli suhteellisen vähäinen, ja siksi menot tuntuivat ylivoimaisilta. Pian tulivat myös 1860 – luvun tunnetut katovuodet, joten yrityksestä oli luovuttava.

Ajatus jäi kuitenkin itämään; hanke otettiin jälleen esille vuosisadan taitteessa. Nimenomaan Virtain puolen asukkaat näyttävät kerta kerralta enemmän syttyneen kirkon rakentamisajatukselta. Vuoden 1890 tienoilla suunniteltiin emäseurakunnasta eroamista. Papereita ei kuitenkaan ole säilynyt näistä keskusteluista, joten ei tiedetä, mille asteelle hanke tällöin jäi.

Vuonna 1910 ajatus oman kirkon perustamisesta virisi kuitenkin jälleen, jopa vakavammin kuin aikaisemmin. Tarkoituksena oli nyt muodostaa oma kirkkoherrakunta Virtain Liedepohjan, Alavuden Sapsalammin ja Sulkavan kylistä.

Uuden kirkkoherrakunnan perustamista varten pidettiin alustava kokous Liedepohjan kylässä Peltomäessä helmikuun 3. päivänä 1910. Siinä päätettiin että kirkkoherrakuntaan tulisivat kuulumaan Virtain Liedepohjan kylä kokonaisuudessaan, Virtain kylä Mattilaa myöten, Röykkiö, Ylimys, Pahka-aho ja Kumpu, Toisvedeltä Rajalahti, Pitkäjärvet ja Kuurila alustoineen, Alavudelta Sapsalammin ja Sulkavan kylät. Pitäjän pituus etelästä pohjoiseen olisi täten ollut noin 22 kilometriä, Leveys 20 kilometriä.

Virtain puolella väkeä olisi ollut alueella 900 henkeä, Alavuden puolella 1800; koko seurakunnan väkiluku olisi siis ollut lähes 3000 asukasta. Seurakunnan nimikin oli jo valmiina: joko ”Sapso” tai ”Maanselkä”.

Kirkon paikaksi suunniteltiin aluksi maantien ja Kukkolammin välistä kangasta, myöhemmin perustavassa kokouksessa 27.2.1910 myös Maanselän kangasta. Tilalliset Heikki Vainionpää ja T.A. Peltomäki luovuttivatkin kirkolle paikan Maanselän harjulta viiden markan vuotuista vuokraa vastaan kultakin hehtaarilta.

Kirkko aiottiin rakentaa puusta. Tapuli tulisi olemaan kirkon yhteydessä ja myöhemmin myös lehterit. Kirkon ympärille ajateltiin perustaa kahden hehtaarin suuruinen hautausmaa. Suunnitelmissa oli yhden papin palkkaaminen. Hänen pappilakseen aiottiin ostaa pieni tila, jossa elätettäisiin kolme tai neljä lehmää sekä yksi hevonen. Kirkkoherrakunta toimihenkilöineen ja talousarvioineen suunniteltiin muutenkin tarkasti valmiiksi.

Alustavassa kokouksessa perustettiin 17 miestä käsittävä toimikunta ajamaan asiaa. Siihen kuuluivat: Aapo Norviki, Matti Rintamäki, Matti Korpi, Heikki Teppo ja Santeri Pönkä Sulkavankylästä, Juho Uusitalo, Eemil Huhtala, Nikolai Pajunen, Kaappo Sytelä, Juho Nuutila ja Heikki Rajalahti Sapsalammin kylästä, sekä Liedepohjan kylästä H.J. Mäkitalo, H.J. Liedepohja, Eedtvart Hanhilampi, Toivo Peltomäki, Aapo Muurimäki ja Juho Mäenpää.

Alavuden Sulkavan kyläläisten liittymisestä hankkeeseen oli kuitenkin erimielisyyttä. Kukaan kyläläisistä ei suostunut kirjoittamaan nimeään kannatusta varten kerättyyn listaan. ”He kaikki pyytää saara olla erillensä koko puuhasta”, he ilmoittivat. Perustavassa kokouksessa 1.5.1910 Sulkavan kyläläiset lopullisesti antoivat ymmärtää, etteivät he millään ehdoilla halua liittyä uuteen seurakuntaan, eivätkä ala rakentaa uutta kirkkoa.

Liedepohjan ja Sapsalammin kyläläiset päättivät kuitenkin etsiä lähes viisikymmentä vuotta sitten laaditut kirjat ja rakentaa niiden perusteella oman seurakunnan.

Papereiden hankkijaksi pyydettiin Alavuden rovasti Roterusta. Kokouksessa 27.12.1910 määriteltiin uudelleen suunniteltavan kirkkoherrakunnan rajat. Siihen tulisivat kuulumaan: Liedepohjan kylä, Virtain kylästä Mattila, Haukkajärvi, Neste, Uskoli, ja ”ruununtorpat” Kumpu, Muurimäki, Korpela, Ylimys, Pahka-aho, Toisveden kylästä Rajalahti, Pitkäjärvet, Kuurila, Alavudelta Sapsalammin kylä. Seurakunnan yhteenlaskettu väkiluku tulisi olemaan n. 2000 henkeä. Asiaa valittiin ajamaan uusi toimikunta. johon kuuluivat: Aapo Muurimäki, V.N.Sulkava, H.J.Liedepohja, Toivo Peltomäki Virtain pitäjältä, Iisakki Sepänmaa, Eemeli Neste, ja K.Jaatinen Alavuden pitäjältä.

Hanke ei nytkään toteutunut, vaikka kaikki oli jo suunniteltu valmiiksi. Tilanteeseen vaikuttivat osaltaan sulkavan kyläläisten vetäytyminen pois rakennushankkeista, erimielisyys kirkon paikasta, sekä myös meneillään olevat sortovuodet.

Ei kuitenkaan kulunut kauaakaan, kun asiaa alettiin uudelleen ajaa eteenpäin. Vuonna 1912 suunniteltiin taas Sapsalammin ja Liedepohjan kylien yhdistämistä yhdeksi kirkkoherrakunnaksi. Aikomusta perusteltiin pitkillä matkoilla sekä Alavuden että Virtain kirkkoille. Samalla vedottiin lupaan, joka oli saatu hankkeeseen jo vuonna 1861. Sen mukaanhan kyläläiset saivat rakentaa oman saarnahuoneen nimenomaan hankalien kulkuyhteyksiensä vuoksi.

Asiaa päätettiinkin lähteä kehittämään eteenpäin ja tehdä anomus oman kirkkoherrakunnan muodostamisesta kyläkunnista. Seurakunnan nimeksi ehdotettiin ”Maanselkää”. Sen alue suunniteltiin seuraavanlaiseksi: Liedepohjan kylä kokonaan, Toisveden kylästä Kuurila, Pitkäjärvet ja Rajalahti, Virtain kylästä Haukkala, Mattila, Kaarteet, Kalliola ja Ollila, Alavudelta Sapsalammin kylä.

Aikomuksissa päästiin niin pitkälle, että kirkolliset viranomaiset käsittelivät asiaa monien paikallisten kokousten ja anomusten jälkeen. K.E.F.Jaattinen ja K.Sytelä Alavudelta ja V.N.Sulkava ja Seth Ylä-Tulijoki Virroilta valtuutettiin pyytämään tuomiokapitulilta, että se ryhtyisi toimenpiteisiin erillisen kirkkoherrakunnan muodostamiseksi. Tuomiokapituli oli pyytänyt Alavuden seurakunnan ja sen kirkkoherran, lääninrovasti Karl August Schroderuksen lausunnot asiasta. Kirkkoherra ja seurakunta olivat ehdottaneet anomusten hylkäämistä, ja tuomiokapitulikin oli samalla kannalla. Suostumusta ei siis saatu.

Virrat kuului kuitenkin Porvoon Tuomiokapitulin alaisuuteen; siksi valtuutetut pyysivät edellisen päätöksen jälkeen Turun tuomiokapitulin vaikuttavan siihen, että Porvoon tuomiokapitulin määräyksestä Virroillakin pidettäisiin kirkonkokous asiasta. Tuomiokapituli ei suostunut tähänkään pyyntöön, vaan siltä tuli päätös koko anomuksen hylkäämisestä. Hanke kaatui siis tälläkin kerralla. Nyt oli pääasiallisena syynä alavutelaisten vastustus ja vetäytyminen eroon koko suunnitelmasta.

Asia sai levätä kolmisenkymmentä vuotta, ennen kuin siihen uudelleen tartuttiin. Kirkkohanke heräsi eloon vuonna 1946 kuitenkin vähän erilaisena. Olosuhteet olivat vuosien kuluessa muuttuneet. Oman kirkkoherrakunnan perustamiselle ei enää ollut edellytyksiä; Sapsalammin kylän mukaantulosta oli entistäkin vähemmän toiveita. Nyt ajateltiin tyytyä siihen, että paikkakunnan hengellisen elämän elvyttämiseksi saataisiin Liedepohjan kylään rukoushuone eli ”kyläkirkko” ja sen yhteyteen hautausmaa. Hanke sai yksimielisen kannatuksen kyläläisten keskuudessa.

Valmistelujen jälkeen päätettiin kyläkunnan yhteisessä kokouksessa 12.10.1947 perustaa Liedepohjan kylän seurakuntatalo- ja hautausmaayhdistys, ”Liedepohjan hautausmaan ja seurakuntatalon kannatusyhdistys r.y.”. Säännöissä, jotka muotoiltiin yhdessä kirkkoherra A.K.Kytövuoren kanssa, sanotaan: ”Yhdistyksen tarkoituksena on Liedepohjan hautausmaan ja seurakuntatalon taloudellinen ja aatteellinen tukeminen sekä kyläkunnan seurakunnallisen elämän elvyttäminen.” Yhdistyksen johtokunnan ensimmäiset jäsenet olivat Viljo Koivunen, I.A. Ollila, Siina Liedepohja, Matti Tomperi, Eino Sepänmaa, V.N. Sulkava; varajäseniä olivat: Esteri Järvensivu, Matti Ala-Sulkava. Virtain kirkkoherra kuului lisäksi itseoikeutettuna jäsenenä johtokuntaan.

Johtokunnan ensimmäinen kokous pidettiin yleisen kokouksen jälkeen 12.10.1947. Silloin päätettiin heti perustaa Suntion virka sekä ompeluseura yhdistyksen rahaston kartuttamiseksi. Ompeluseuratoiminnan kärjessä olivat alussa käsityötarpeiden kerääjät: Saimi Keskinen, Siina Liedepohja, Esteri Järvensivu, Maiju Ala-Sulkava, Tyyne Koivunen, Anni Kaarre sekä miesten käsitöiden kerääjä Matti Ala-Sulkava.

Jo ennen perustavaa kokousta maanviljelijä Matti Tomperi oli lahjoittanut yhden hehtaarin maa-alan Liedepohjan harjun laelta hautausmaata varten; siitä tuli Kirkkokumpu – niminen tila. Tämän alueen yhteydestä ostettiin maanviljelijä Reino Niemeltä kymmenen aarin suuruinen ala seurakuntatalon tontiksi, Kirkkokumpu I.

Seurakunnan papisto oli jo tässä vaiheessa ehdottanut, että Liedepohjan hautausmaa-alue siirrettäisiin lahjoituksen muodossa Virtain seurakunnan omaisuudeksi ja hoitoon. Heidän mukaansa asiat olisivat järjestyneet siten kaikin tavoin nopeammin, ja olisi säästyty myöhemmin ehkä ylivoimaisiksi nousevilta hoito- ja kunnossapitokustannuksilta. Ehdotus raukesi kyläläisten keskuudessa kuitenkin ”toistaiseksi” eli siihen ei suostuttu. Liedepohjalaiset halusivat itse toteuttaa toiveensa.

Opetusministeri antoikin Liedepohjan seurakuntatalo- ja hautausmaayhdistykselle oikeuden hautausmaan perustamiseen 16.12.1949. Koska hautausmaa-alue oli jo valmiina, voitiin Virtain kirkkoherra Heikinheimon kanssa sopia hautausmaan vihkimistilaisuuden järjestämisestä 19.2.1950. Ruumishuone hautausmaalle rakennettiin vuonna 1952 maanviljelijä Reino Niemen lahjoitettua sitä varten maa-alueen.

Kirkkohaave ei kyläläisten keskuudessa kuitenkaan rauennut; pelkästään hautausmaahan ei tyydytty. Kun Liedepohjan melkein 60-vuotias koulurakennus tuli purettavaksi ja pois siirrettäväksi, heräsi kylässä ajatus sen käyttämisestä seurakuntatalon rakentamiseen.

Johtokunnan mielestä asiaa oli lähdettävä kehittelemään eteenpäin, ja se tekikin siitä aloitteen. Kunnanhallitus ei kuitenkaan suostunut myymään koulua suoralla kaupalla, vaan se järjesti huutokaupan 9.12.1955. Korkeimman tarjouksen 165.000 markkaa teki Nikolai Jokinen seurakuntataloyhdistyksen puolesta. Rakennus päätettiin pitää suurin piirtein samanlaisena huomioon ottaen kuitenkin uuden tarkoituksen vaativat muutokset. V.N. Sulkavan tehtäväksi annettiin piirustusten laatiminen; E. Jalava suunnitteli lisäksi tapulin piirustuksen, jota ei kuitenkaan voitu kaikilta osin soveltaa. Maanviljelijä Reino Niemeltä ostettiin tässä vaiheessa lisämaata 15 aaria, koska seurakuntatalon tonttimaata oli liian ahdas. Tilan nimeksi tuli Kirkkokumpu II.

Koulu siirrettiin talkoilla graniittikivijalkaa myöten uudelle paikalleen. Pystyttäminen ja varsinainen rakentaminen tarjottiin tehtäväksi urakalla. Ainoan tarjouksen, 525.000 markkaa, tekivät rakennusmiehet Matti Huhtala ja Vuohelainen Alavudelta. Tällä summalla he tekivätkin rakennuksen kivijalasta vesikattoon. Urakan päätyttyä työtä jatkoi Matti Huhtala poikansa kanssa tuntipalkalla.

Talkootyötä kyläläisiltä rakennus luonnollisesti vaati paljon. Suurin osa varoista, joita rakentamisessa tarvittiin, saatiin avustuksena Virtain seurakunnalta. Lisäksi se oli takaajana Virtain säästöpankista otetulle 300.000 markan lainalle. Välillä rahat loppuivat, ja työt olivat pysähdyksissä, mutta eri vaiheiden kautta seurakuntatalo vähitellen valmistui. Vuonna 1959 johtokunnalle annettiin valtuudet lämmityslaitteiden sekä kirkonpenkkien hankkimiseen ”vanhaa tuttua kirkkopenkkityyliä noudattaen”. Saarnatuoli, alttari, alttariristi ja penkit valmistettiin Tauno Niemen puunjalostustehtaalla. Vuonna 1960 kirkkosalin kunnostustyöt alkoivat olla viimeistelyvaiheessa, vaikkakin säästöpankilta anottiin vielä rakennuslainaa 100.000 markkaa.

Talon valmistuessa kirkon nimiasia tuli ajankohtaiseksi. Yleisesti oli käytetty rinnakkain nimityksiä kirkko, seurakuntatalo ja rukoushuone. Kirkko-nimeä pidettiin tarkoitukseen sopivimpana. Siihen oli jo kylässä totuttu niiden yli sadan vuoden aikana, jolloin rakennushanke oli ollut vireillä.

Virtain seurakunnan kirkkovaltuusto ei kuitenkaan katsonut ilman muuta voivansa hyväksyä kirkko – nimitystä. Seurakunnan puolella pidettiin rukoushuone – nimitystä ”riittävänä”. Johtokunta puolestaan kannatti nimitystä kirkko. Tästä päätettiinkin tehdä rovasti Lauri Ahvan avustuksella anomus tuomiokapitulille.

Eri vaiheiden kautta asia selvisi siten, että kirkon vihkimiseen ”kyläkirkoksi” saatiin lupa, ja vihkimispäiväksi sovittiin 8.10.1961. Urakka oli valmis!

Lapuan hiippakunnan piispa Eero Lehtinen vihki kyläläisten rakentaman saarnahuoneen kyläkirkoksi lokakuun 8. päivänä vuonna 1961. Vuosisatainen isältä pojalle periytynyt kirkkohaave oli näin toteutunut.

Piispa piti vihkimispuheen pohjanaan Matteuksen evankeliumin teksti (Matt.4:4):”Kirjoitettu on: Ei ihminen elä ainoastaan leivästä, vaan jokaisesta sanasta, joka Jumalan suusta lähtee.” Toimituksessa piispaa avustivat Lääninrovasti Martti Jaskari, rovasti Lauri Ahva, pastori Antero Kytövuori ja pastori Yrjö Sariola.

Tässä vaiheessa voitiin asiaa katsoa taaksepäin siten, että huomattiin, kenen ponnistuksien varassa tähän oli päästy.

Rakennus oli luonnollisesti vaatinut ponnistuksia jokaiselta kyläläiseltä, mutta erityisesti johtokunnan pitkäaikainen puheenjohtaja Nikolai Jokinen, sihteeri Voipa Sulkava ja rahastonhoitaja Olavi Hietanen olivat olleet voimahahmoja hankkeessa. Seurakunnan puolelta erityisesti kirkkoherra Heikinheimo oli aktiivisesti ollut mukana hautausmaan ja kirkon saamisessa Liedempohjaan.

Vihkimisen jälkeen päätettiin kirkossa pitää jumalanpalvelus toistaiseksi kerran kuukaudessa.

Tämä ei kuitenkaan merkinnyt töiden loppumista rakennuksella; niitä riitti jatkuvasti. Kirkon lämmityksestä oli huolehdittava, aluksi kamiinan, myöhemmin sähkön avulla.

Kirkko sähköistettiin vuonna 1970. Kirkon ulkolaudoitus- ja maalaus suoristettiin vuonna 1968, sisämaalaus 1976. Hautausmaan ympärille tehtiin talkoilla aita kesällä 1975. Seurakunta hankki harmoonin kirkkoon, ompeluseuran rahankeräystoimikunta sai tehtäväkseen varojen hankkimiseen kirkko- ja alttarivaatteita varten. Kirkonkello saatiin lahjoituksena Raili Peltomäeltä kirkon oltua viitisen vuotta käytössä ilman kelloa. Kellon halkaisija on 80 senttimetriä ja paino 250 kiloa. Jussi Pispa lupautui suorittamaan kellonsoittajan tehtävää.

Vuosikokouksessa, joka pidettiin 27.3.1966, tuli esille kysymys kyläkirkon mahdollisesta luovuttamisesta Virtain seurakunnalle. Tällöin seurakunta tulisi huolehtimaan tarpeellisten rakennus- ja kunnostustöiden suorittamisesta, joita riitti jatkuvasti kirkon valmistuttuakin. Johtokunta valtuutti Pekka Koivusen ja Juho Kuntsin ottamaan selvää seurakunnan viranomaisilta, millä tavoin seurakunta voisi osallistua kirkon kunnostukseen sekä millaisin toimenpitein ja ehdoin olisi mahdollista kirkon ja hautausmaan luovuttaminen kokonaan seurakunnalle. Pekka Koivunen ja Juho Kuntsi esittivät parhaaksi ratkaisuksi käymistään neuvotteluista sen, että kirkko ja hautausmaa pysyisivät yhdistyksen hallussa, mutta silti seurakunta ottaisi taloudellisesti vastatakseen yhdistyksen menoista. Samalla olisi yhdistyksen sääntöjä muutettava siten, että yhdistyksen lakatessa sen omaisuus ja varat siirtyisivät seurakunnalle. Kahden yleisen kokouksen jälkeen päätös saikin lopullisen vahvistuksen.

Viisi vuotta myöhemmin, maaliskuun 5. päivänä vuonna 1971, johtokunnan kokouksessa teki yhdistyksen puheenjohtaja Pekka Koivunen esityksen, että ryhdyttäisiin toimiin hautausmaan ja kirkon siirtämiseksi kokonaisuudessaan Virtain seurakunnan omistukseen. Perusteluksi siirrolle esitettiin menojen kasvaminen niin suuriksi, että yhdistys ei selviydy niistä yksinään. Yhdistyksen toimintaa ei kuitenkaan lakkautettaisi. Kirkkohallintokunnan kokoukseen valtuutettiin asiaa esittelemään Pekka Koivunen ja Into Tähtäpää. Sääntöjen vaatiman kahden yleisen kokouksen jälkeen tehtiin yksimielinen päätös yhdistyksen omaisuuden luovuttamisesta Virtain seurakunnalle. Kirkkovaltuusto oli jo tehnyt asiasta myönteisen päätöksen.

Siirrosta huolimatta toimintaa päätettiin jatkaa samaan tapaan kuin aikaisemmin. Virtain papit huolehtisivat edelleen jumalanpalveluksista ja muista toimituksista. Kirkko pysyisi paikallaan ja yhdistys toimisi.

Vuodet olivat näissä puuhissa kuluneet. Kirkon 20-vuotis jumalanpalvelus pidettiin kirkossa 31.10.1981 klo 12.30. Itse kirkko oli siis seisonut paikallaan 20 vuotta. Sen haaveen ja hankkeen toteutuminen oli kuitenkin vaatinut noin 170 vuotta ja monta sukupolvea!

Tämän historiikin pohjan on käytetty lähteitä:

Tuomo	Koukkula:	Vanhan-Ruoveden	historia	II:1
Kari	Hokkanen:	Vanhan-Ruoveden	historia	III:1
Kokouspöytäkirjoja	vuosilta	1910	ja	1912
Liedenpohjan seurakuntatalo-	ja	hautausmaayhdistyksen	pöytäkirjat	vuosilta 1947–1981

Lisäksi apuna on ollut yksittäisiä kirjeitä ja asiapapereita sekä ”suusanallista” tietoa.